

Sygn. akt IV W 681/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

Oskarżyciel publiczny: R. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16.07.2018r. i 24.09.2018r.

sprawy: **K. C.**, s. W. i M., ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

W dniu 28 września 2017r. tj. w dniu nadesłania wyjaśnień do siedziby Straży Miejskiej (...) W. w W. przy ul. (...) będąc właścicielem pojazdu marki R. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...) W. komu powierzył wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 30 sierpnia 2017r. o godz. 23:20,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz.U. Nr 108 poz. 908 ze zm.)

orzeka:

I. Obwinionego **K. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 96§3 kw skazuje go, a na mocy art.96§1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. Na mocy art. 118§1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty

Sygn. akt IV W 681/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

30 sierpnia 2017 roku o godzinie 23:20 przy ul. (...) w W. patrol Straży Miejskiej ujawnił wykroczenie, kwalifikowane z art. 92 § 1 k.w., polegające na zaparkowaniu przez kierującego pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) w strefie ruchu za znakiem B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Popęlnienie wykroczenia zostało udokumentowane poprzez wykonanie zdjęć (k. 1 – notatka służbowa, k. 2, 35-39 – zdjęcia).

W toku prowadzonego postępowania Straż Miejska ustaliła, że właścicielem powyższego pojazdu jest K. C., w związku z czym skierowano do niego wezwanie, zobowiązując go do wskazania komu powierzył pojazd w dacie popełnienia wykroczenia. K. C. nie przekazał wymaganej informacji, wskazując, że brak wskazania osoby kierującej pojazdem mieści się w przysługującym mu prawie do obrony, a nadto, że zaprzecza, jakoby popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. K. C. zaznaczył, że z uwagi na miejsce jego ujawnienia (ul. (...)) możliwe jest, że pojazd został użyty przez nieznaną osobę wbrew jego woli (k. 3-4 – wezwanie, k. 12 – pismo).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentów – tj. notatki służbowej (k. 2), wezwania (k. 3-4) i pisma (k. 12) oraz fotografii (k. 2, 35-39), których treść nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

W swoich wyjaśnieniach K. C. przyznał się do niewskazania, komu powierzył pojazd, równocześnie jednak stwierdził, że nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu. Obwiniony wskazał, że był właścicielem samochodu i to on kierował nim tego Obwiniony nie wypełnił formularza B jako osoba, która popełniła wykroczenie, gdyż jego zdaniem nie zostało ono popełnione. K. C. wskazał, że jest pewny czy jego samochód nie znajdował się pod adresem wskazanym przez Straż Miejską, tj. ul. (...) lecz przy ul. (...). Możliwe jest natomiast, że samochód został użyty bez jego wiedzy i woli.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości. Zgodnie z art. 96 § 1 i 3 k.w. karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przedmiotowy obowiązek, stosownie do art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym, obciąża właściciela lub posiadacza pojazdu. Obciążał zatem również obwinionego, który był właścicielem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Niewątpliwie żądanie takie zostało wystosowane przez uprawniony organ, bowiem zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o strażach gminnych do zadań straży należy w szczególności czuwanie nad porządkiem i kontrola ruchu drogowego - w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym. Wynika on z art. 129b ustawy prawo o ruchu drogowym, który w ust. 2 pkt 7 stanowi, że strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Bezspornym również w sprawie było to, że obwiniony nie udzielił wymaganej informacji. Oznacza to, że obwiniony zrealizował wszystkie znamiona strony przedmiotowej czynu opisanego w art.96 § 3 k.w. W zakresie strony podmiotowej zachowanie obwinionego miało charakter umyślny z zamiarem bezpośrednim. Obwiniony otrzymał wezwanie i w skierowanym do Straży Miejskiej piśmie odmówił udzielenia odpowiedzi. Zachowanie obwinionego było również zawinione, gdyż miał on możliwość podjęcia zgodnego z prawem działania lecz z niej nie skorzystał.

Argumentacja przedstawiona przez obwinionego w wyjaśnieniach nie zasługiwała na uwzględnienie, zwłaszcza że była ona wewnętrznie sprzeczna. Obwiniony kategorycznie twierdził, że 30 sierpnia 2017 roku jego samochód na pewno był zaparkowany pod adresem ul. (...) a nie ul (...). Podkreślił nadto, że tego dnia to on kierował samochodem. Jednocześnie jednak wskazał, że dopuszcza ewentualność, że samochód mógł być zaparkowany przy ul. (...), co oznaczałoby że korzystano z niego bez jego wiedzy i woli. Skoro to obwiniony tego dnia użytkował samochód R. o numerze rejestracyjnym (...), to oczywistym jest, że to on musiał zaparkować pojazd w miejscu, w którym zauważył go patrol Straży Miejskiej. Twierdzenia dotyczące tego, jakoby 30 sierpnia 2017 roku samochodu miała używać osoba trzecia bez wiedzy i zgody obwinionego nie zostały w żaden sposób wykazane. Wreszcie wskazać trzeba, że pozbawione znaczenia dla bytu wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. były twierdzenia obwinionego, że jego zdaniem wskazany przez Straż Miejską adres był błędny, czy też że nie poczuwał się on do popełnienia wykroczenia w miejscu wskazanym w wezwaniu. Okoliczności te podlegały badaniu w ramach postępowania dotyczącego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., gdzie obwiniony mógłby podjąć polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Straż Miejską. Powinnością obwinionego na tym etapie było natomiast wskazanie, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, czego – co było w sprawie bezsporne – nie uczynił.

Rozstrzygając w przedmiocie wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 k.w. Stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako znaczny. Obwiniony swoim zachowaniem naruszył istotne dobro prawne jakim jest porządek ruchu drogowego, uniemożliwiając uprawnionemu organowi wypełnianie obowiązku, polegającego na ujawnianiu sprawców wykroczeń drogowych. Obwiniony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim zignorował wezwanie uprawnionego organu. Ostatecznie Sąd doszedł do przekonania, że adekwatną w niniejszej sprawie będzie kara grzywny w kwocie 100 zł, która niewątpliwie mieści się w zakresie możliwości majątkowych obwinionego.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w., zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 zł tytułem opłaty oraz 100 zł tytułem zryczałtowane wydatki i należności.